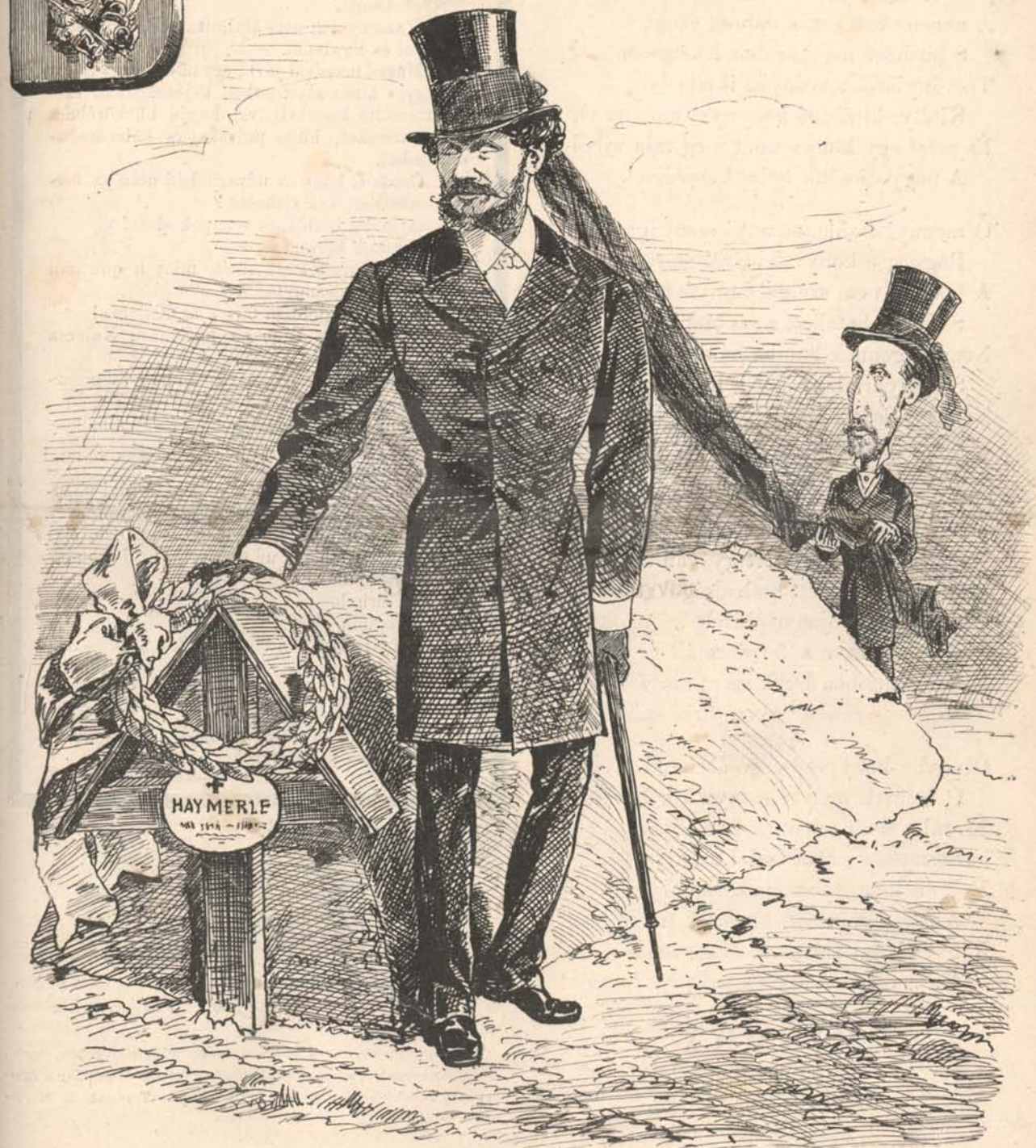

BORSSZEM JANKÓ

HAYMERLE SIRJÁN.

A. Gy. Feltámadok!

Deák Ferencz beszédei.

EM volt nagyobb, dicsőbb Deák Ferencznél
Elmére, szivre senki sohasem.

A nemzet érzi ezt, a dalmok zengi,
S hirdesse majd szobor fenségesen!

Törvényhozó törvénybe iktatá be,
Király, királyné könnyel mondta el,
És most egy könyv tanít meg rája újból
A nagy dicsőült bölcs beszédivel.

Ó mennyi eszme, mennyi szent igazság
Ragyog e könyv lapjáról szerteszét:
A hódolat nem szolgálai hunyászság,
S trónig hatoljon a szabad beszéd;
Nem idegennek bamba bámulása
S magyartalankodás a haladás!
Nem honfiség a maradi mokányság,
S a zsiros száju vad magyarkodás.

Olvassa ezt el a királyi fényben
Simán hajlongó udvaronc csapat,
Mely egy mosolygásért gyáván eladná
A vérrel szerzett szabadságokat.
Olvassa el a szájas néphizelgő,
Ki hazudozva a forumra áll —
És visszadöbben Deák szent szavától,
Mig orcájára szégyen pírja száll.

Olvasd e könyvet buzgó áhitattal
Ó nemzet, melyre satnya kor borult —
És tul a sivár jelennek homályán
Szemedbe villan óriási mult.
Epigonok nagyhatnám törpe népe,
A friss babér nem tinekter terem;
Tegyétek azt Deáknak sirkövére —
Ma is csak ott lesz legméltóbb helyen!

S ü r g ö n y .

— A bécs-terebesi vonalon elpápirkosarazta saját Vörös Izidorunk. —

Gyula térj vissza helyedre. Mindent megbocsátok.
Jer mielőbb!

O.

UMBERTO.

BRIGANTIK főnöke Bécsbe érkezett.
A Wiener Wald Abruzzokká változott.

E szörnyeteg nem átallotta a Burgot meg-
támadni és kirabolni.

Másod magával járt: egy nővel, aki »Italia
gyöngye« álnév alatt pokoli kajánságának sze-
retetreméltó konokságával hajtja bűvkörébe a
balga dőrüket, hülye pulyákat és kába szaba-
doneczokat.

Csoda-é, hogy az udvari ebéd után az ősz-
szes ezüstbetekek eltűntek?

Gyászba borultunk e napok alatt!

Tintánk koromfekete.

Nyomdafestékünk sötét, mint a quirinali
porkoláb lelkiösmerete.

De ami legjobban fáj — az Kalocsa!

Ganglbauer Rómába menekült, Kalocsa
Bécsben diszelgett.

Ó, hogy a biborpalást színét hagyva, gyász-
ban nem foszlott le róla!

Nem jelentkezhett volna é egy alkalmas
hurut, egy tapintatos nátha?

Pannonia hints hamut fejedre!

Hogy ily látogatások a közbátorsági viszony-
okat veszélyeztetik, ki tagadná? Ki vádol egy
Poszpichilt, midőn királyi sceptrumának éles
acél végét Umberto ur támasztja neki a kincstár
vas ajtajának?

Mi sirunk.

Nyögünk.

Jajgatásunk tán elhallatszik oda is — oda
is... hol a rend — és az ő jele — a rendjel
virul.

A Vatikánba.

És jutalmunk nem késhetik.

Ordo est anima rerum.

„Magyar Állam.“

M Ű F O R D I T Á S O K .

Ceteros cives interficiendos Gabinius . . . = A többi polgárok-
kat meg kell öletni Gabival. (Az istenért! Tán csak nem Kemény Gabi-
val? — A szerk.)

*Jupiter omnipotens, cujus nutu et arbitrio coelum, terra,
mariaque reguntur, saepe vehementioribus nocuit.* = Jupiter a min-
denható ránehézkedése által ez égi tanuknak, Terának és Máriá-
nak a vemheseknek, gyakran kárt tesz.

UDVARI ESTÉLY.

— Ime, folséges testvérem, a pénzügyérim: tres faciunt deficitem.

Preventív rendőrség.

Előszó.

A társadalom fél. Főleg, amikor beköszönt a hideg, nagyon elfogja a remegés. Mentül jobban fűt, annál keményebb az idő. S a kemény idő neveli a remegtető gazembereket.

Borzalom itt — borzalom ott.

A megrémült társadalom külön rendőrséget akar szervezni, mert a mostani nem óvja, nem védi.

Ily nehéz napokban mi sem maradhatunk el; tanácsunk, segítségünk rendelkezésre áll.

Kidolgoztunk egy javaslatot, melynek megvan az az előnye, hogy nem *utólag* kutat és büntet, hanem *előleg* meggától.

A czim: »*Megelőző rendőrség vagy preventív policzia, vagy preventív rendőrség, vagy megelőző policzia*«.

Tessék a négy közül választani.

A javaslat.

1. §.

Külön rendőrség szerveztetik, mely nem hord nyakában számot, de sapkáján egy réztáblát visel ily felirással »P. R.« (*Preventív rendőrség*.) Ez a tábla a legfényesebb érclemezből áll, hogy ragyogását a rabló már messziről meglássa a sötétben is. Ami első passív működése a P. R.-nek.

2. §.

A tisztviselők kétakkora díjazásban részesülnek, mint a mostani rendőrségé, mert az föltehető, hogy a mostani 25 frt havi fizetésért oly qualificatiók, mint szeplőtelen előélet, műveltség, testi erő és lelki bátorság, szükség esetében az élet feláldozása, nem kaphatók.

3. §.

A preventív rendőrség célja a bűnesetek meggátolása, ami ilyeténkép történik: a központi irodában nyilvántartó könyv vezetettik, melybe a főváros gonosztevői reggelenként 8—10 óra közt beirni tartoznak, hogy napközben vagy estére minő munkát szándékoznak végezni, az áldozat czimének pontos megjelölésével.

4. §.

A rendőrség aztán magára vállalja a közbejárást gonosztevő és áldozat közt, hogy az ellentétes érdekek közös megelégedésre kiegyenlitéssenek.

5. §.

Mivel észszerűen nem követelhető a t. cz. gonosztevőktől, hogy pusztán erkölcsi indokokból lemondjanak szándékaik megvalósításáról, az áldozat bizonyos váltságdíjat fog fizetni.

6. §.

E váltságdíj nagyon szép föllevenítése volna egy a középkorban divott lovagias szokásnak.

7. §.

A váltságdíjból $\frac{1}{3}$ rész a rendőrséget, $\frac{2}{3}$ az emberséges gonosztevőt illeti, aki bűnös szándokának elisme-

résreméltó előleges bejelentése által őszinteségének oly szép tanubizonyosságát adta.

8. §.

Nyugtatvány - minta a t. cz. gonosztevő urak részéről:

Nyugta.

... frtról, mely összeget t. cz. Barchesz Móriza kiszemelt áldozat urtól nevezettnél szándékolt éjjeli betörés és a házbéliek leszurásának elmaradása fejében hogy köszönettel és hiány nélkül fölvettem, ezennel aláírással elismerem.

Kelet
Elöttünk:

Szuszoghy Álmós
rendőr-főnök.

Szemes Hunyor
napj bízós.

Dietrich Blutwurscht
vendőrileg szabhad. csirkéfogó, tolvaj és zsebmetsző mint becsesületek munká nem szegyen* jelző alatt működő rabló-consortium képviselője.

Zárszó.

Azzal a hittel, hogy ennél életrevalóbb tervet senki sem fog kitalálni, ajánljuk felebaráti javaslatunkat a kegyes kormány figyelmébe.

„A Borsszem Jankó“ rendőrei.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Éljen a haladás! Valami bolond amerikai kitalálja a készpénzfizetési bankot, a melynek révén örökköseink 75 esztendő mulva érintetlenül visszakapják az általunk kiadott pénzeket. — Gyönyörű gondolat! Mennél többet költünk, annál jobban járnak örökköseim. No az én smuczigságomon ne panaszkodjanak. Az öregem meg csak merje még mondani, hogy haszontalanul költöm a pénzt s hogy a jövőre nem gondolok!

— Mindenütt betörés! Ha kihirdetném a lapokban se vetemedne valaki arra, hogy nálam tegyen kísérletet.

— Törjenek be a központi állampénztárba, törjenek be a bankoknál, mindenütt, mit bánom én — csak a zálogházba ne!

— Multkor (szörnyen snasz idő volt!) akaratom ellenére prezencziát kaptam. Ilyen sem esett még meg rajtam. Rögtön óra után exkuzáltam magam. Aznap nem mentem a Szidonba.

— Hengergeti az ember a havi deficitjét, mint a hólapdát, egész júniusig, hagyja nőni, aztán ott felejt a napon, ahol elolvad.

— Nem értem, hogy a segélyzőegylet, mikor elég balek defraudációba keveredni, önmagán nem tud segíteni.

— Leszek még én *cul-tügyminiszter!*

Az új százás bankó leírása.

— Saját osztrák-magyar bankkormányzónktól. —

VALAMINT az általunk nem régiben ismertetett új ötös, úgy az új százás bankó is fölöttéb gyarló gyártmány. Pénzügyi és művészeti becse egyaránt nulla, mely két nulla a »100« számban csakugyan elő is fordul.

Első tekintetre föltűnik, — valamint a hivatalos leírás ki is emeli — hogy a bankjegy teriméje millimeter szerint van számítva, holott a százás bankónak csak centimeter dukálna. Ezt nyilván por gyanánt akarja a pénzvilág szemébe hintoni, hogy az új jegyek értéke nagyobbak lássék. Ép oly kevéssé szolid eljárás az, hogy a 153 milliméternyi papiroson a jegykép csak 140 milliméternyi. Minthogy csak ez utóbbi szolgáltatja a tulajdonképeni értéket, ennek következtében a bankjegy egy része eo ipso már kiadásakor értéktelen.

Mit szóljunk továbbá ahoz, hogy az új bankón nincsen vizijegy? Hogy egy kis vizet meggazdálkodjanak, megkönnyítik a hamisítást. Minden csöpp víz a hamisítási bűnpörök alkalmával egy akó tintájába fog kerülni az államnak.

De hisz a hamisítást már maga a bank kezdte meg. Azt írja ugyanis hivatalosan, hogy a középső rajzmező tojásdad (oval) alakú, holott már a második gymnastica gyerek is tudja, hogy azon alak nem tojásdad, hanem kerülék vagy körkör (ellipse). A hivatalos leírás szemben tehát magok a hivatalosan kiadott bankjegyek is eo ipso hamisítványok gyanánt tekintendők.

Hamisítást foglal továbbá magában az is, hogy a »100« szám számtalanszor fordul elő a bankjegyen. Számtalan szám: ez annyi mint nesze semmi fogd meg jól, contradictio in adjecto. Nem is esoda, hogy két-két ilyen »100«-as szám közt egy-egy kis kereszt látható; a bank mintegy maga is keresztet vet a százására.

A középső, állítólagosan tojásdad mezőt tizenkét koralaku érem körveszi. Ez megint logikátlan dolog, mert miután a bank pénzlába alapjául a tizedes rendszert fogadta el, nem szabad a százás keretébe tíz érem helyett tizenkettőt foglalnia, mely nyilvánvaló visszatérés a régi 24-es pénzlábra.

De az említett »100«-as szám ellen még egyéb súlyos kifogásaink is vannak.

A legnagyobb ingadozást árulja el például, hogy a »100«-as számok hol világos színben láthatók sötét alapon, hol sötét színben világos alapon. Meglehet, ez által a bank azt akarta kifejezni, hogy sötét körülmények közt már száz forint is fényes dolog, míg a fényes körülmények közt szomorú dolog, csak ennyivel birni; de az érték illetén aránylagos voltát a közönség ugyan érezheti, a bank részéről hivatalosan kiemelni azonban kárthatandó ön-irónia.

Megfoghatatlan könnyelműség továbbá, a saját könnyelműségét úgy dombra ütni, mint itt történik. Nemcsak hogy a 12 érmen egy-egy gyermekfej látható, de két oldalt pláne gyermek alakok állnak, a mezőgazdaság,

bányászat, művészet és tudomány jelképeivel. Ezzel azt fejezi ki, hogy e szakmák nálunk mindössze is csak gyerekség számba mennek s ugyyszólván meztelen embriók. Mondhatják, igaz, hogy mindez csak allegoria; de hisz ez még sokkal alkalmasabb aláírni a hitelt, mert »allegoria« annyi mint »mást mondás«, tehát a valónak elferditése.

Igaz, hogy a mezőgazdaság rossz állapota az új bankón még egyébként is el van árulva. Az »ovál«-tól jobbra és balra ugyanis a megmaradt tér háromhárom mezőre van osztva. Ime az az átkos »dreifelderwirtschaft«, vagyis hármass forgás, mely hazánkban annyi kárt tett s melyet titkolni kellene, nem pedig ki-plettykázni.

Nem szólunk arról, hogy az új bankón antiqua írást használnak, ami tehát a közönséget épp úgy megkárosítja, mint ha új nadrág helyett a szabó ócskát adnának. De igenis föl kell lázadnunk azon politikai gúny és jogtalanság ellen, mely a »100«-as szám magyar fordításában rejlik. A német oldalon ott van németül hogy »Hundert Gulden«, a magyaron pedig: »száz forint.« Az ám! Száz forintnak írja, de százsznak olvassa!! A százsz pedig szintén német!!! Ily módon el van ejtve a kétnyelvűség elve s a jámbor magyar még észre sem veszi.

Börzeviczy W. M. élcei.

— A lánczid-tér most valóban beillik a »Függetlenség« szerkesztőségének, mondám Guidónak. Rám bántul. »Te, te, te — i versteh' Di nid«, mondja. »Hogy hogy?« — »Hát úgy,« felelem nagyelmén, »hogy most ott is lehordják a Deákalkotmányt«. Guido bántul. (Perle vor den Orl gestrent!)

— Gencsy Károly a Nyirben meg akarta buktatni Mandelt. Elmondhatja az öreg is: ráemelem a kezem, nyakon végem. (Szu feun für dön alten Gencsy!)

— Az a ló, mely a schmelzi hadi szemle alkalmával nem vette föl az olasz királyt, nyilván a Bukefalosz ivadéka. A hátáról bizonyosan ellátott volna Szalonikig, amely Macedoniában van. (Gott, warum sünd Geustreichthum und Klarheit nicht Schwüllunge!)

— Moltke a tengerészetről azt mondta, hogy annak a hajó annyi, mint madárnak az ő fészke. Igazi kakukmadár lehet a marina, mert a más fészkebe rakja tojásait. (Reuzend!)

— Ha igaz, hogy Tuniszban repülő vasutat építenek akkor az csak szárnyvonal lehet. (Eunfach und betamt!)

— Bismarck barátom ugyan felsült a német válaszsokkal! Pedig nem hittem volna. Egy ember, akinek annyi a chance-a! Aki maga a chance-lier (Eu, peu!)

— Szegény Somoškebyre most rá akarják fogni, hogy nem annyira a börzére, mint a cassára spekulál. (Ja! Die kleunen hängt man!)

A KÉT PROCZESSZIÓ.

Athenaeum (felmutatja Kossuth iratait.) **Fére az utból, itt a Krisztus!**
Franklin (kivágja a maga Deákját.) **Ez se kófiöz!**

Blau Kóbi az ügyvédnél.

mégis vehet a kliensire ed keresztet, mert oljan hamar nem szabadok ki.

Dakterlében, itt van a meghívó, menjen át heljtem maga és akár hod kapreczirozza mogát a vizsgáló bírú s akár mit mond: tagadjon, hod jobban se küll! Ha beleszól az ögyész akkor tedjen kifogást és adjon be rügtön ed semmiségi panaszt, mert az ödjész már 99-szer helyezett bele a vádba és így ellenséges indolattal viseltetik irántam. Én pedig ki nem állhatom ütet.

Mondja meg a birunak, hod én velem ne gorombás-kodjon és ne köldjön nyitott meghívót a házamba, ne

kompramentirozzon engem a cselédeim előtt, hanem ha valamit akar tülem, akkor todassa velem lepecsételt levélben és csatoljon bele edj három krajczáros béleget, ha választ akor. Különben nem felelek.

Dakterlében, nekem van edj sporiosz, hod a vizsgáló bírú mit akar velem beszélni. Tán kíváncsi todni, hodj a frau von May adott-i nekem váltukat? No hát mondja meg neki, hod Blau Kóbi csoládos ember és nem csinál Geschäftet szép asszonyokkal, mert ed szép asszon hamis mosola ér valamit, de ed szép asszon hamis válтуja nem ér semmit. Arra Blau Kobi nem szokott adni.

Dakterlében, ha látja hod ebbül a dologból boj lehet, akkor menjen edjenesen Pauler excellenzhez és kérje meg, hod nekem alegáljon edj külön bíróságot, mert az egész fortunával — jemach semaj! — Krisztú kezdve Horvát fugházfelögyelőig, nad fáséba vadjok. Én ezekkel az emberekkel nem akarok tübet tárgyalni!

Dakterlében, moga megint elüleget akar? Maga nacszerő ember, auf Ehre! Hisz mogának kütelessége engem kirántani a bajbul, mert ha engem becsoknak, akkor mogának nem lesz klient, nem lesz pü! Mibü fog akkor élni?

Magamat ojánlom dakterlében!

Megint tábornoki párbaj.

— Még nincs benne a »Függetlenség«-ben. —

MA reggel, esti 6 és 7 óra közt, véres párbaj folyt le a pesti városligetnek a budai Városmajor felé eső oldalán, a »Disznófő« mögötti bimbóház alatt. Egy lapunkat szerkesztő ismeretlen, ki tegnapelőtt reggel arra vetődött s kinek alibijéről szerkesztőségünkben kiki meggyőződhetik, szemtanuja volt a szomorú eseménynek. A nevezett délutáni órában, és pedig 6 óraker reggel, két négylovas bérkocsi (együtt ugyanis négy ló volt,) robogott a Váci-utcán keresztül. A Váci-ut végén a Városház-tér közepének szélén megálltak. Öt ur szállott ki, akik mind a hatan levetették kabátjaikat és nyakik begombolközva álltak ki a sűrű tisztás közepére.

A négy urban gróf Montecasino tábornagy, herceg Eötförinthy vezérőrnagy és gróf Másvilághy altábornagy ismertettek föl. A nevezett két segéd, (nevéket meg nem tudhattuk) b. Muskothályi Miklós tábornok és báró Zeizig v. Zeizigwehr őrnagy vala. Ezek öt lépést mértek ki, mindenik félnek tíz lépés avance-szal, és pedig zsebkendőn át. A fegyver kétélű görbe pisztoly volt: egy, kettő, három parancsszóra, a »négy«-nél mind a három fél egyszerre lő, míg a másik fél csak husz másodperc múlva vághat vissza.

Minden a legnagyobb rendben ment. Gróf Eötförinthy tábornok lőtt először. Kardja a herceg Paul de Kock jobb halántékát bokáig keresztül szelte, úgy hogy Monteförinthy báró jobb kezébe vette kardját s hatalmas magas quartot intézve b. Verpeléthy tábornok homlokára, golyóját jobb karjának bal hónalja alá fúrta be. Erre mindkét bajvivő: b. Másörinthy valamint gróf Casinozeiél hanyatt buktak és a segédek kijelentették, hogy gróf Paul de Kockvilághy karczképtelen.

Az orvos, dr. Sebestény-Korányi Imre kijelenté, hogy vér folyt, de a sebek fölületének mélysége okvetlenül halálos. Erre a négy sebesültet, minthogy gyalog jöttek, egy véletlenül arra elvágató szénásszekérre emelve, a budai benzések bazár-kórházába vitték.

A párbaj oka felől úgy értesülünk, hogy az egy furvézer. Cherchez la femme! Szerelem és féltékenység okozta ismét négy köztiszteltetben álló vitéz katona halálát. A legutóbbi hadgyakorlatok alkalmával ugyanis állítólagosan báró Eötvilághy alvezérszernagy a honvédszolgálatról nagyon hallgatva nyilatkozott. E nyilatkozat fültanuja, herceg Osethneky Muki erre izgatottan kérdé: komolyan érti-e ezt? Midőn erre gróf Debreőy Pál azt felelé, hogy nem felelt, gróf Hathvágássy szemtanuit küldé hozzá. Báró Paul de Kock a párbajt elfogadta, azzal a föltétellel, hogy a szóban forgó hölgy a dolgot meg ne tudja. Minthogy e bocsánatkérésre gróf Verpeléthy rá nem állt, a párbaj holnap reggel csakugyan meg fog történni.

Hogy miképen végződött, arról még mit sem tudunk; de a sebesültek fölépülhetése iránt az orvosok nem biztatnak. Remélhető azonban, hogy erélyes czáfolat által minden komolyabb összejöttetésnek még elejét lehet venni.

ICLOPEDIA.

Beköszöntő: Bárány. — *Béles:* Gyertya. — *Buzogány:* Forrás. — *Egesség fele:* Asszony. — *Jártató:* Czigánybanda. — *Karczos:* Pappérfizető. — *Nüstény:* Karczérkodás. — *Nyelvés:* Gégesorvadás, — *Óvadék:* Vilámhárító. — *Páholy:* Bot. — *Riszalet:* Hányaveti. — *Rovar:* Jegyző. — *Részvét:* Sáp. — *Seregély:* Előcsapat. — *Serét:* Kvargli. — *Szurdik:* Kard.

MOKÁNY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— A színházban. —

Köp idő!

Parulis egzekutornak, galucsnis nimetnek való, áztatná ki belőlük a hiszek egyet, ha van imádságuk.

Nem ladik az én szandlóferem, a tál-tosaim lábát se nevetem evdő lapát-nak, hogy rá ereszködjek az ország útjára, tötteném fő a felelős miniszterivel!

Möte szoportyog az orromba a kéthetes nátha! Annyit tüszkölök mint a túlfütött cséplő masina. Maj fővet a sok szaft. Hadd száríjjam ki magam!

Förucczantok hát e'kkicsit arra ja statisztikailag megszaporétott meddő Budapestre. Hallom az uságbul, Csiky Gergőnek, a proletár tatának olimpusi czuczája megest me'friadzott. Jó magló fajta löhet a pogány isten-asszonyka, akivel összeszüri a levet, mer csak úgy dönti magábul a drámaji külköt.

Ha van lú, jakinek »*Boldog pislantás*« a neve, mé ne körsztühethné a maga édös szellemi csikáját »*Czifra nyomoruság*«-ra? Hasze nem csak az apja, de a papja is! Mán ú'llátom én, hogy az irodalomba oan beseller nincs több! A tavaszi ellés letkülönb csikijének — mondok csikájának is »*Czifra nyomoruság*« leszen az ő neve.

Hogy az a portásnak ötözött bihal ki akar szenni a fiákerbül: rájütök az eeső lábára. Az aasó akkora, hogy álltó helyibe meg tunna halni.

— Nem vagyok én beteg asszony, hékás! szöllok neki finam enyelgésvel. Nem kö éngöm kihámozni jaz hintóbul. Tellik a magam embörsigibül.

Ezzel urassan úgy fére toszintom, hogy maj elejtette az ezüstös bunkós botját, vinném haza petrencze-rudnak.

— Jaj, hát a nagyságos ur! nyögi a bundás vendégfogadó. Mindjárt rá ösmértem a keze járásáról.

Csak ér az valamit, ha jaz manupropriának van hitele. Aszongya a prémes gőzmalom, ne fárisszam magam az kasszáhol, mer ott most mán a gyűvő eszten-deji marcziusi előjadásra mérik a bilétet. De van neki egy heverő, az is orchestrumbeli. Az igazi böcsin alul vesztegeti.

Abba ja szérübe, akivel tenyér gyanánt él, bele nyomom az öt flórest, magamat meg abba ja pitarba, akit foajének híl a vidéki tudatlan. Vagy harmincz bidres-bodros hógnyek a máslis gavallérjait úgy ódalba nyek-kentöm, hogy valamennyi czifra nyomorékká lett, ammé-g a kadrupphol jutottam. Nini, hát nem a vín Putifárné van már itt?

— Jaj, angyalom, mondok, fél szemmel édesdedőn sandalítva arra ja páratlan giliczére; már magácskánál nem hannám el a köpönyegöm, de nömös magamat felejteném itt.

Nem értette jel az az aranyos kis dög a bibliai példázást. Közélebb sederekek hozzá, gukkert váttok tülte, szorongatom a morzsa kezit, de csak nem nyilt meg az a decziliter agyacsckája a szent írásbul elemelt hasonlatnak.

Eesőt csöndítének.

Indulj csürhe! Tala te ne, publikum!

A bilét-fogdosó megállít, hogy mi pak van a kezembe? (Mer a Szellömöt kivél nem akartam hanni, hát zsákba tuszkótam.)

— Tán csak bevihetem a melegítömöt! böffenek rá a nappali snájderbül estéli kiskapusnak ötözködött genge vitézre. Mer én a maguk czugos ájerüktől fejelt náthával menjek haza, mi?

Nizött, de nem ámolyodhatott feleletre a kecskesavóval hígított esze, mer szakadt utánam a vászon, posztó nipsig. A benyilóba eevakkantotta magát a zsákom. Oan keskeny alkotmány a, hogy az agaramot is csak éllel szórihattam átul rajta.

No, muzsikus se vótam még teljes uri életembe! A brácsás helyire szólt a zenekari bolétám. A Szellömöt fangosan kisikkasztottam a zsákbul, oszt rá telepí-

tettem egy kazal kótára, akibül a pazános szedi ja szuszját.

— Tanútt kutya vagy, Szellő, kussolj! intem ütet. A heverő nagy böggő nyakába rájakasztom a gubám, a

csigafejibe a tűzoktollas pörge kalapom, oszt csübe kapom a szalát. Még felet se kanyarodott a messzelátóm,

mán megakadt két kivágott keblezetű jebuzellán. Mér nem fotografus csöve jaz a kezembe! De hamarosan lekaptam őket! Oan a szempillájuk, hogy fekker se kék

a harmat kezükbe. Hasze, amint le-lepillognak rám, enyhítő szellőt hajtanak le vele a pihegő begyűkre, aki mögött ott sístereg az forró érzelmek tüzhányó méhelye, lanknám benne a krátère közepibe!

Rágyujtanak a darabra. Hát nem ott ágál valamennyi az orromon? Mömmög olyiknak csak a fejít

látom. Azt az Eszterkét akár még közelébb csavarittanám magamhol, de az urára meg ráfognám a gukkerom

boldog végít, hogy mentű távolabb essen tüllem. Tyüh! Meg az a Mézesné! No Boris, aki belém főzöl, rám mosol, hozzám hajlasz, mellém szorulsz: kifele áll az én portámbul a te lábasad nyele! Ez a helyre gazdaasszony csak! Hogy pörög, karikázik, serdül, fordul! Mihentöst végít szakajtják az darabnak, beaffiroltatom magamat neki. Ha nem hagyhasa a természetjét, van ottul az udvaromon szin is, pad is: összejábáltatom neki szinpadnak, rölléja is akad a mángollón; gázsit meg oat rezolválok neki, hogy az egri érseknek is csak ugy fogja mondani, hogy: maga! Belsőnek pedig nem átallanám, ha hozzája szegődnék a Milike. Oan duettóhol még nem sikátak akkompanymát ebbe ja zengő kármentőbe, mint a hogy én kisérném az ő páros zengésüket, közbül lévén harmadik magam, hogy antul jobban...

Ahun a! Eeszóta magát a Szellőm.

— Kutya az apád, eb anyád! szóllok neki, nem megmondtam, hogy nem a te fujó instrumentumodhol szabták hozzá ezt a kottákat? Bordába rugtam a neveletlent, amire ugy elnyikkantotta magát, mint ha ű vóna a prémadonna.

Kapóra gyütt a zavajgás, tapsolás. Én is dörögtetem a terenyem, kajátva neki, hogy:

— Hop, szent atyám! Gyűjjon ki!

Alyig ha rá nem ösmért az hangomrül ű is. Kigyütt, és a hogy tellett az ajtatosságátú meg a poczakjátú: hajtogatta magát.

Irdemős embör, de jazé csak keserves nehcz vóna tenyeren hordani ütét.

Hogy kimenőbe vagyok, belém akaszkodik a redaktor: diktájam tele a »Drukk« nevezetű kalandárijomot, akit a gyüvendő esztendőre való használatul sziveskedek az magyar nemzetnek szánni.

Egy szivarnyi idő alatt mán csordútig vót a Csicseri szögám fiókja. Oszt Dani komámmal, Száfénstájner jordival pertraktátuk még a pontozatos módozatokat, hogy még ennek a hónapnak a derekán ugorjon ki gyöpre az a bánat apasztó, hasnevelő orvosság, a kit a Tehenejum számadó gazdjája vett ki tüllem kommentzióba.

A főstékes drukk után, következön má most a szines.

Hadd is szójék hát!

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Mellékesen mondom, hogy jól megjegyezzék.

— Luther azt mondta: és ha az ördögök mind cseréből lesznek is a házak tetején, mégis elmegyek.

— Hollandiában két ezer ember esik egy négyzetméterre.

Egyházjog. »A nőnek is lehetnek törvénytelen gyermekei.«

Törvényzéki orvostan. »Most megkezdem a testi sérteket.«

»Czifra nyomoruság.« A kritikai góthai almanák megállapította, hogy egyenes ágon igazi proletár származás.

»Czifra nyomoruság« és »Káviár« együtt páros gyermekei Csikynek; egyenként pedig páratlanok.

Páros gyermekei egy papának! Szjah! Ez a reakció a természet ellenes coelibatus ellen. Mivel amugy nem szabad, így szaporit. Az isten őt, Lonkay Antal boszúságára, nekünk örömeinkre, mentül tovább éltesse!

Tisza Kálmán végignézte az előadást s a czifra nyomor úgy meghatotta, hogy elhatározta, a tisztviselők fizetését megduplálni. De Szapáry nem egyezett bele, ami tőle nem szép.

Mi lesz a kontroverzia vége? Válság? Tisza megy-e vagy Szapáry? Vagy megbizatik Csiky egy javaslat kidolgozásával, hogy miképen lehet az országos deficit növekedése nélkül a tisztviselők fizetését megjavítani?

Csiky Gergely — szegény feje! — az első előadás után a sok kihívás következtében szükségessé vált hajlongásokból eredő derékfájásban megbetegedett.

Nádáy Poprádyjái egy csepet se volt »unalmás«. Á s í k gyereket s i m á n játszóta.

Ujháznak úgy nem kerül fáradságába Csoma bácsi, hogy az ember érdemesnek se tartja megdicsérni. Olyan, mint Wieniawsky: mihelyt játszik, szépen játszik. Nem tud máskép.

A színházi góthai almanákból az is kitiűnt az este, hogy Vizváriné az apja lánya. Az ő jóljárt szakácsnéja igazi arany vasfadék, melyben csak egy bugyog a jó humor.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

»Formosus.« Kényes ügy. A családhoz semmi közünk. Majd ha a köztéren akad elének. — »Botanikus«. A legvastagabbjából való. — B. P. A beküldő nevét, vagy ennek kezdőbetűit még az esetre sem közölök önnel, ha emlékeznék is rá. — Blydr. A mi jó benne, nem hagyjuk kárba veszni. — K. P. Meglehet, hogy az elmesség valahol mélyen a levelébe hintett porzó alatt »rejl«; de mi bizony nem érkezünk azt onnan kikaparni. Ha jó, majd fölveti az magát mint a kincs. — »Deus sapientiae«. Az egyiket még meg is rajzoltatjuk. — Rendör. A gondolat jó s a képet is kifaragtatjuk hozzá. — Kb. grf. Az elsőben mulatságos a helyzet, a második pattog. Bekebeleztük s örömmel nézünk az új szerzemények elé. — »Hű abon.«

A »Drukk« naptárból ugyan már kiszorult, de azért az egyiket átmentjük a lapba, ahol nagy sikere lesz. — »Brassai bimbó«. A régi vig »mészároossal« nem egy bokorban termett? Köszönettel vettük. A műmelleket is ritkítja párját. — Prunkuj. Kívánságának jelenvaló számunk tesz eleget. Hogy a Monoklesek hol teremnek? Ezt a léha fajt nem ismerik az önök boldog vidékén? Ha maga nem igazolja magát, mi nem magyarázunk. Csak annyit, hogy ép oly tipikus, mint Mokány Berezi vagy Vöröshegy Dávid. Angol »utánzásról« tehát szó sem lehet. A »madárfejú lányról« tartott interviualis értekezés csakugyan jeles terméke a gunyos irodalomnak. A »bakterok« ebbe tán belenyugszanak. A felszólaló túlkölést, mint az érdeklődés zengzetes nyilatkozatát, szívesen vettük. — T. D. Az egyiket itt fogjuk. Igen kedves. — Trafalgar. Nehányából lesz valami. Az első gyöngye variansa egy régibb tréfának: Melyik a legzsidosabb név? Felelet: A Conversationlexicon, mert abban kétszer fordul elő a »Kohn« név. — Dugasz. Ön Mokány Bertalan urat összetéveszti ténykedő és tanulmányos, hohenhámi és tikmoyi Tojáss Dániél úrral. A Karszt befűvesítése valóban hozzá méltó vállalkozás volna, mely plánumot elejében is terjesztjük. — Eperjesi joghallgatók. Á. csak s z e r k e s z t ő j e e l a p n a k, t u l a j d o n o s a z »Athenaeum«. A levél az igazgatósághoz intézendő. — G. L. A pusztai csöndben a jó zsiros koszt s a bő ital mellett különbek is teremhetnek. — »Szegycsont.« Azt az i k e s dogmát nem kell oly vakon követni. Az csak amolyan guzs, melybe a németes rendszer hajhászás kötötte a magyar nyelvet, a melyből hova előbb fogja kiváltani zsbibadozó tagjait. Bizony csak magyarabb és szebb a »leszel« mint a »leszsz« vagy »léssz«; az »engedelmeskedjen« pedig legalább is oly szabatos mint az »engedelmeskedjék«. A többi nem elég drasztikus, kivéve kettőt, melynek sorát is ejtjük. — G. Zs. A vébeszedi részletet, melyet Hombar bátyánk is megirigyelhetne, mielőbb. — »Böngész.« Bizony, néha a nagy lap is csak úgy szerkesztődik. — B. A magy. gazdassz. orsz. egylete, ha oly nemes nem volna föladata s ha annyi sikert nem tudna fölmutatni: szinte-szinte kompromittálná felebaráti ügyét az olyan dagályos és izetlen felkérés által, mint amilyennel e hó elején is szerzett derűtséget sokunknak az egyleti titkár ur. Ime néhány gyöngyszemlény: »Számítalan ártatlan árva könyörgők közül a növendékeik számát kénytelenek voltunk erőnk felett emelni.« »Ezen szegény árváknak szüleiket csakis jólelkű egyének kegyelethe képes (mekkorak-pocsékplás!) p ó t o l h a t n i. Stb.« A kegyelettel bizony megfér egy kis jó stylus. A »születlen árváknak« is jólesik az, meg a jólelkű egyéneknek is. — K. T. Megható. — D. . ű. Az egyik oldalán sok az élvezhetőség. — N. B. Jól motoz. — H. Z. Ellenállhatatlan. — Feri. Jön a cseléd a messze tanyáról: van-e a postán levele a gazdájának. A postának az ő mestere azt mondja, hogy felhatalmazás nélkül nem adja ki. Haza szalad a jámbor, ki a tanyára, meg vissza a postára, kezében a felhatalmazó irás. A postának az ő remeklő mestere már most nézi a fiókot s azt mondja: »Nincs levél! Mehetsz!« És ez így történt meg önkönnél? Igazi magyar schwabenstikli. Az adoma kitűnő. A »Drukk« naptárba, ha lehet. Mert a »Drukk« immáron drukkba kerül. — Hah! Hah hah! Azon nevetünk, hogy ön a küldeményét nevetetőknek tartja. — V. I. A gyűjteményből egynehányat. A régiség nincs jól megszerkesztve. De mert tárgya új, megpróbálkozunk vele. — R. H. A képsze nem elég világos. Az újabb törvények csakis megelégedésünkre szolgálhatnak. Arról a másiktól meg szó sem lehet. Oda busás érdem köll. — Dante. A vén csatalovatt ily vékony ikrával meg nem űli. Az elms őregről vagy akár ellen: csak elmesén szabad. — T. A. Első kísérletnek szép. Folytassa. — Kilsztsz. Nem biztató. — I. M. Nem, mintha ezek is meg nem űtnék; de melyik rovatunkba nyomjuk bele, kinek a szájába adjuk? Mert egy kissé szentimentalis, Titán Laczi fujhatná. De hát éle is van, a mely nem burlesk. Nehéz állapot. Majd gondolkozunk rajta. — Cactus. Hova gondol? — Z. I. Hogy a »Nemz. növevelés« havi folyó irat, mi szokatlan van ebben? — S. J. Tóbiás ur K. A. urat nem ismeri el; az ő hozzá sohasem volt ety indim porád. De érthetőbb részletek alapján K. T. hozzá szólhatna az ottani állapotokhoz. — »Recept.« Efélet nem preskribálunk a mi éi gyomru közönségünknek. — E. A. Abba az elnyűtt formába csak meglepőt. — Több kéziratról a jövő számba.